

7. HADİS

HAYRIN ÖNCÜLERİ

عَنْ أَبِي عَمْرٍو جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

« مَنْ سَنَّ فِي الْإِسْلَامِ سُنَّةً حَسَنَةً فَلَهُ أَجْرُهَا، وَأَجْرُ مَنْ عَمِلَ بِهَا مِنْ بَعْدِهِ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَنْقُصَ مِنْ أَجُورِهِمْ شَيْءٌ ، وَمَنْ سَنَّ فِي الْإِسْلَامِ سُنَّةً سَيِّئَةً كَانَ عَلَيْهِ وِزْرُهَا وَوِزْرُ مَنْ عَمِلَ بِهَا مِنْ بَعْدِهِ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَنْقُصَ مِنْ أَوْزَارِهِمْ شَيْءٌ »

Hadisin Türkçesi

Ebû Amr Cerîr İbni Abdullah radiyallahu anh, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem bir hutbe irad etti ve şöyle buyurdu, dedi:

“İslâm’da iyi bir çığır açan kimseye, bunun sevabı vardır. O çığırda yürüyenlerin sevabından da kendisine verilir. Fakat onların sevabından hiçbir şey noksanlaşmaz. Her kim de İslâm’da kötü bir çığır açarsa, o kişiye onun günahı vardır. O kötü çığırda yürüyenlerin günahından da ona pay ayrılır. Fakat onların günahından da hiçbir şey noksanlaşmaz.”

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz (sav), huzuruna gelen her fert ve toplulukla ilgilenir, onların ihtiyaçlarını gidermeye çalışırdı. Hoşlanmadığı bir durum gördüğünde yüzünün rengi değişirdi. Sahâbe-i kirâm onun üzüntüsünü, sıkıntısını ve kederini yüzünden anlardı. Efendimiz’in sevinç hali de yüzünden anlaşıldı.

Peygamber Efendimiz, sahâbe-i kirâmı Kur’an’la eğitiyordu. Onları müjdelemesi, sevindirmesi, ümitlendirmesi, korkutması ve uyarması hep Kur’an’la veya Kur’an’ın doğrultusunda idi. Bazı kere onlara Kur’an’dan âyetler okur, kendisinin arzu ve isteklerinin o doğrultuda olduğunu hatırlatırdı. Bu durum, aynı zamanda kendisinden sonra nasıl hareket edilmesi gerektiğinin de bir işaretiydi. Böylece Kur’an-Sünnet birlikteliğini, iç içeliğini,

Açıklamalar

ayrılmazlığını göstermiş oluyordu.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, kendilerinden herhangi bir şey istediğinde, sahâbîler bütün imkânlarını seferber eder, onun emrini ve arzusunu yerine getirmek için adeta yarışlardı. Onların aralarındaki yardımlaşma ve ellerinde bulunanı paylaşma duygusu, eşsiz denecek seviyede idi.

Peygamber Efendimiz, sahabenin hayırlı ve güzel işlere koşturmasını, yardımlaşmasını ve öncülük yapmasını iyi bir çığır olarak nitelendirmiştir. Allah Teâlâ da bu nitelikleri sebebiyle müminleri şöyle över:

“Zaruret içinde bulunsalar bile, onları kendilerine tercih ederler” [Haşr suresi (59), 9].

Açılan çığır iyi veya kötü olabilir. Bu çığırı açan ve o çığırda yürüyenler ecir, sevap veya günah kazanırlar. Büyük bir ağırlığı yüklenip gelerek yardım çığırını açan Medineli bir sahabiden, Peygamberimiz övgüyle bahsetmiş, onun yolunu ve izini takib ederek hayır işleyenleri de övmüştür. Fakat bu konuda en büyük fazilet, örnek ve önder olanındır. Onun açtığı yoldan giden herkesin ecrinden bir pay, o kişiye ayrılır. Fakat o çığırda yürüyenlerin sevabından da hiç bir şey eksilmez. Buna karşılık kötü bir çığır açana da büyük bir vebal vardır. O kötü çığırda yürüyen herkesin günahından bir pay, kendilerinin günahı hiç eksilmeksizin, o çığırı açana yazılır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, fakir ve muhtaçlara karşı şefkatliydi.
2. Fakir ve muhtaçların ihtiyaçlarını gidermek, zengin Müslümanlar için bir vecibedir.
3. Yardımlaşma ve hayırdan yarışma, Allah'ın hoşnutluğunu kazanmanın ve İslâm kardeşliğinin temellerindendir.
4. Çok küçük sayılan şeylerle de olsa sadaka vermek ve hayır için malından harcamak, dinimizde teşvik edilmiştir. Büyük hayırlar, küçüklerin birikiminden oluşur.
5. Müslümanlar hayır yolunda yarışma ve Resûl-i Ekrem'in izini takip etme hususunda acele davranmalıdır.
6. İyiliğin her çeşidinde Müslümanlar örnek ve rehber olmalı, kötülükten uzak durmada da en önde bulunmalıdır.
7. Güzel bir çığır açan, ecir kazanır. Üstelik kendi izinde gidenlerin sevabına da ortak olur. Kötü çığır açan da günahkâr olur ve o yolda gidenlerin günahından hissesini alır.